

Gülten abla

Çok sevdiğim sevgili Alper Gencer abime yürek dolusu saygı ve selam ile...

- [Gültene komşu metruk](#)
- [Edebi divan](#)

Gltene komşu metruk

Yollarım tıkanmış Gülten,

Sana gelirken yolda haramilerin kesmesi deęilmiř,

Ayakların dermanındaymış mesele,

Biliyorsun Gülten ben bilmiyorum.

Hevesle çıkılan yolda nefesin kesildiğinde sende bitermişsin.

Yolun nemi yokmuş Gülten.

Ayaklarımı bir tüccar gibi tartıp bu yolu yürürüm ben dediğim

Günler artık geride.

Nereye dönsem sensin derdim,

Bozuk bir pusulaysan řayet ynn ne önemi var demedi kimse.

Yolda benmiřim, yönde, hayatta.

Gülten sen düřmüř bir melek olabilirsin ancak

Benim bol firavunlu dnyama.

Benim dünyamda Gülten,

Bir firavun vardı,

Öyle bir firavun ama.

Ben firavun sanmışım geri Gülten.

Asıl firavunluğu ecel ensesindeyken ölmeyecekmiş gibi yaşadığını gördüğümde anladım firavunluğu.

Kimsenin kimseye firavunluđu yokmuş meğer.

Mucizelere inanamayacak kadar hayalperesttim ben Gülten.

Hâlâda öyle halıda

İbrahimin atıldığı ateşin mecaz olabileceğini anlayacak kadar hayalperest.

Ölüme yenilen firavunun ateşi ancak kibrimi ısıtır Gülten anla.

Anla Gülten,

Yaşamıyoruz hala,

Zombi filmlerinde hep ağladım ben Gülten.

Biliyorsun.

Bende biliyorum şimdi Gülten.

Zombilikten yorulmuş,

mecburiyetten yaşını bekleyen zombiler gelirdi hep aklıma.

Üreyiş destanında zombi kurdun emzirdiğı çocuk bendim.

Önce üredik ve üremeyle varoldum,

Sonra türkçeye uygun şekilde kelimelerimi türettim.

Serzenişti benimkiler türeyiş dediler inatla Gülten.

İn atla dediler bana

İn ve atla dediler.

Kafam karıştı Gülten.

Gönlüme giden yollarında kökünü kazayım Gülten.

Hisle yaşa gerçeklerle öl. Budur rabbenamız ve amentümüz.

Kim varsa yanan cihanda Gülten.

Hepsine narin bir sada

Kimse kimsenin kimi olacağına karar veremediğinden

Kimler topluluğu bir şahsiyet kazanıpta kimlik kazanamadığındamış bu denli kimsesizlik.

Kim sessizlik topluluğunda yaşıyoruz ne de olsa.

Bir toplum olamayaşımızı sinemize basarak.

Sen gene de hayra yor rüyalarını, yor ki bir noktada son bulsun.

Sevmekte yoruluyorsa Gülten, rüyada yorulur.

Tümden geliyorum ben , bilirsin.

Tüme varmayı umarak tümden kaçıyorum.

Kaçtıkça kendimi yoruyorum.

Nefesimde olmayaşı zaten bundan Gülten.

Biliyorsun söyledim sana.

Sorma artık bana Gülten.

Soran gözlerini cebine koy.

Cengiz hanın atları yakışmıyor ormanımıza.

Onlar geniş ve sonsuz bozkırların atları.

Mevcudiyetime bir kanıt bul ve hayra yor Gülten.

Ben yoruldum

Sen yor birazda.

Çok çabaladım anlatmaya ve hatırlatmaya Gülten.

Bu eylemimi kime yaptığımı sorduğumda kendime,

Büyüsü bozuldu gülten.

Oyuncak askerlerim eridi.

Benim küçük oyuncaklarım vardı Gülten.

Küçük oyuncakların büyük işleri olurdu kendi dünyamda.

Şimdiyse bu koca dünyada küçük bir adam olarak yaşıyorum Gülten.

Büyük bir adam olamayışımı çiçeklerden yaptığım havaifişeklerle kutluyorum.

Hiçbirini patlatmaya cesaretim yok Gülten.

Hayat sayfalarımın arasında kurutuyorum hepsini.

Ah diyorum ah

Bir sorsalardı ne de güzel çiçeklenirdim kendi dünyamda.

Dünyalar bütününüz Gülten,

Sen daha iyi bilirsin.

Dünyamın çiçeklenmesini istemem cinsiyetime aykırı görüldü.

Elime tutuşturdukları baltalar ile yeni sayfalar yap ve kes şu ağaçları dediler,

sende biliyorsun Gülten.

Sende biliyorsun Gülten, nolur susma

Hepimiz biliyoruz Gülten.

Kimsesizliğimize ancak kimileri ile merhem olunarak kapatacaksak eksiğimizi.

Hic galip gelinmemiş bu savaşta,

İnsan hep kendine yenik olmak zorunda.

İhanetimiz yalnızca kendimize.

Şişeler son buluyor gözümün önünde Gülten.

Soru soran gözlerin üzerimde.

Bir şehir olsaydım trafik olan caddelerimi ışıklandırırdım diyorum.

Biliyorsun ama anlamıyorsun.

Bilmek eylemi anlamaktan ne kadar uzak bir şey olduğunu

Kendini anlatamadığında anlıyorsun Gülten.

Edebi divan

Dünyaya üryan düřtüm,

Çok körmüşüm,

Ruhuma ihanet içinde

gaflet içinde büyümüşüm.

Sen ol hayatımda basit bir hakikat.

Sen ol basitliğince bir hakikat ,

Nazarın deydiğinde gözlerime,

Gözlerim dünyaya kapanıp, gerçeğe açılmışlar.

Sevdaya düřtüm diyip durdum,

Meğer ki doğrulmuşum.

Secdeden alnımı kaldırmışcasına açıldı bağırm.

Sen oldun, yörem bucağı vatanım...

Ey can sevgili,

Ahirden zahire olan bu garip yolda

Güneşim, nazarım, duyularım sensin.

Sen ki canıma yoldaş, hayatıma paydaş olansın.

Gözlerinden buldum gizli bir yol,

Birer yolcuyuz diyor erenler,

Benim erdiğimde, sevdiğimde, ışığımda sensin sevgili.

Ben ki bu fakir, düşmüşüm derdine olmuşum aşık.